

1 1743. július 21-én indultam Stockholmból. 27-én érkeztem Ystadba, azt követően, hogy átmentem Taljén, Nykopingon, Norkopingon, Linkoppongon, Grennán és Jonkopingon. Ystadban találkoztam de la Gardie grófnővel, aki a két lányával utazott, valamint két gróffal. Rajtuk kívül találkoztam még Fersen gróffal, Landtishusen őrnaggyal és Klingeberg úrral is. 31-én érkezett meg Schachta kapitány, továbbá Stenflycht tábornok a fiával.¹

2 Változatlanul ellenszél volt, úgyhogy augusztus 5-ig nem tudtunk továbbmenni. Stenflycht generális társaságában múltattam az időt. 6-án elértük Stralsundot, 7-én hajnalban mentünk be a városba. A grófnő és a tábornok még azznap továbbutaztak.

3 Stralsundban újra megtekintettem Badenthore erődjét, Franckent, Stripseert és Kniperthore-t, valamint a házat, ahol XII. Károly² megszállt, továbbá a Mejerfeldz-palotát, a Szt. Miklós-templomot, a Szt. Jakab-templomot, amely egy ostrom során teljesen romba dőlt, valamint a Szűz Mária-templomot. Tettem egy látogatást Swerjn ezredesnél és parancsnoknál, Loper szuperintendánsnál és Crivits egykori igazgatónál. A Szt. Miklós-templomban látható egy kronométer, amelyet vilám sújtott 1670-ben, 1683-ban és 1688-ban — mintha egy kéz pontosan a 6 órára mutatna. Azután meglátogattam néhány kisebb erődítményt is Kniperthore külső területein. Találkoztam Carl Jesper Benzeliusszal.³ Megnéztem azokat a vízműveket, amelyek ellátják a várost: kétfajta pipából tevődnek össze.

4 Augusztus 9-én továbbutaztam Stralsundból. Damgar-

tenen, Mecklenburg tartományon keresztül elhagytam Rimmnitset. Továbbmentem Rostock felé, ahol megtekintettem nyolc templomot: öt nagyot és három kicsit, valamint egy apácakolostort, nyolc olyan hölgygel, akik nem érzik magukat korlátok közé szorítva.

5 Onnét továbbutaztam Wismarba, ahol van hat templom, a legszebb ezek közül a Szűz Mária- és a Szent György-templom. 11-én vágtam újra útnak, meglátogattam Gadebuchot, a svéd—dán ütközet⁴ színhelyét, azután továbbmentem Rarzeburgba, amelyet mocsár vesz körül, s a mocsáron keresztül egy hosszú híd visz a városba.

6 12-én érkeztem Hamburgba, szállást foglaltam a Kaisershofban. De la Gardei grófnő ugyanott lakott. Találkoztam Hamilton báróval, Teuterholmmal, Trivalttal, Koniggel, Awerman felügyelővel. Utóbbi Augustus herceget, őfelsége fivérét képviselte. Lesch nagymarsall képviselte Adolf Frigyes ökirályi felségét,⁵ átadtam neki a nálam lévő kéziratokat, amelyeket a sajtónak szántam, s megmutattam a régebbi munkáimat is.

7 17-én elutaztam Hamburgból, átkeltem a folyón Buxtehude felé, ahol egy mérföldön át Németország legszebb területét láttam: az út egy folyamatos gyümölcsöskerten vezet keresztül, tele almával, barackkal, szilvával, dióval, gesztenyefákkal, léppel és szilfával.

8 18-án tovább Bréma felé. Brémát sáncok és külvárosok veszik körül, utóbbiak közül Nystadt a legszebb. Egy híd a vízimalmok felé vezet, van belőlük kilenc, szépen egyik a másik után. Meglátogattam a városházát a piactéren, és a nagy Lórándot is, amely a szabad város jelképe. Ezután bementem a Szent Miklós- és más templomokba. A kórházban is mindenféle szobrok álltak.

9 20-án Brémától Leerbe, keresztül Oldenburgon, amely egy megye, és a Dán Királysághoz tartozik. Remek erődítmények, sok víz van körülöttük. Átmentem Neuskantoson is.

Leernél áll egy egy erőd, Leerort a neve, Hollandia tulajdonában van. Tovább Gröningen felé, az egy nagy város, az orániai herceg alá tartozik. Leewardenben láttam az ő és az édesanyja palotáját is, utóbbit a Hercegnő Palotájának nevezik. Megnéztem a városi hotelt is, valamint más helyeket. Treckscheuton⁶ utaztam.

10 Gröningenből kifelé két út közül lehet választani: az egyik Hartlingenbe, a másik Lemmerbe vezet. Treckscheutal és kocsival lehet közlekedni. A Harlingenbe vezető utat választottam Lewardenen át. Harlingenből, amely egy nagy város... *(A folytatás hiányzik. Elképzeltető, hogy Swedenborg néhány lapot széttépett. A papírok foszlányai közül fönmaradt kettő, amelyeket szétvágtak, nagy számjegyek vannak rajtuk, föltehetőleg gyerekkéztől származnak.)*

11 1. Az ifjúságomról és a Gusztávokról⁷ álmodtam. 2. Álomban Velencében, egy csodálatos palotában voltam. 3. Svédországban jártam, és Svédország a mennyország fehér színű folytatása volt. 4. Lipcsében voltam, Lipcse forró víz felszínén terült el. 5. Egy zuhanásról is álmodtam, lánc vitt a mélységbe. 6. Egy király is szerepelt az álmaimban, aki otthagyta az egyik értékes kincsét egy paraszt kunyhójában. 7. Álmodtam továbbá egy férfi szolgáról is, aki velem akart tartani az útjaim során.

12 8. Az éjszaka megtapasztalt örömről: csodálkoztam magamon, mivel semmivel nem jutalmaztam meg magam, nem is éreztem késztetést a szexus iránt (nem úgy, mint eddigi életem során). 9. Azelőtt majdnem mindig transzban ébredtem.

13 10. Határozottan szembeszálltam a Szentlélekkel. Ez eleinte tetszett nekem, ám később úgy találtam, hogy örülség, megfoszt az élet egészétől és a vele való kapcsolattól. Ennél fogva igen-igen sokat kell írnom, különben minden változatlan marad. Egy idő után már nem harcoltam a Szentlélek erejével. A hibák az enyémekek, az igazságok nem. Néha érzem, hogy türelmetlen vagyok és kételkedni kezdek, miközben örömmel út-

ra kelnék abba az irányba, ahová az anyagi világ nem vezet. Nem tettem olyat, ami a kedvem szerint való, de messze voltam attól is, hogy lássam a saját méltatlanságomat, vagy hogy hálás legyek a kegyelemért.

14 11. Mindezek után megérkeztem Hágába: az érdeklődésem és a vonzalmam a munkám iránt elszállt, ezen nagyon csodálkoztam. Ugyanúgy hirtelen megszűnt az érdeklődésem a másik nem iránt is, holott az addig a legerősebb szenvedélyem volt. Akkoriban aludtam a legjobbakat éjszakánként. Transzaim voltak elalvás előtt és után. Tiszta gondolatok a dolgok állása felől.

15 Ismét szembeszálltam a Szentlélekkel. Ez azután történt; hogy undorító, élettelen kísérteteket láttam, a szörnyű halotti leplükben, együtt mozogva egy förtelmes ragadozóval. Ez a ragadozó (az Antikrisztus) megtámadott engem, de a gyermeket nem bántotta.

16 Egy hegyen feküdtem, öböl volt a hegy alatt, kis halmok a hegyen. Feküdtem és próbáltam magam életre kelteni azzal, hogy megérintek egy halmot. Nem volt egy talpatatnyi helyem sem, alattam az öböl. Mindez azt jelenti, hogy azt akarom, hogy én magam rántsam el magamat a Pokol mélye elől — amit viszont képtelenség megcsinálni.

17 Egy nő feküdt az oldalamon, amikor magamhoz tértem. Szerettem volna tudni, hogy ki az. Lassan beszélt, azt mondta, hogy büntelen, de kiszagoltam, hogy beteg. Azt hittem, ő az én őrangyalom, ám aztán megkezdődött a csábítás.

1744. március 24—25.

18 1. Egy keréken guruló masina mellett álltam, zavart a beszéd, lehetetlenség volt elmenekülni — fölébredtem. Mindez azt jelenti, hogy még nagyobb szigorúsággal kell lennem. Vagy talán az anyaméhben lévő magzat tüdejére utalt, amelyről éppen írtam. Esetleg mindkettő.

19 2. Egy kertben voltam, a kert sok parcellára volt osztva,

ezek közül az egyiket a magaménak akartam tudni. Körbenéztem, kerestem a kivezető utat. Mikor végre megláttam, már egy másik út járt az eszemben. Volt ott egy ember, fölvetett párat a láthatatlan csúszómászók közül, és megölte őket. Azt mondta, valaki leejtette és szétdobálta itt a férgeket, megfertőzik és elárasztják az embereket. Én a magam részéről sehol nem láttam férget, láttam ellenben egy másfajta csúszómászt, amelyet rádobtam egy fehér vászonruhára. Egy nő mellett voltam. Mindez a tisztátlanságot jelképezi, amelytől gyökerestül meg kell szabadulnom.

20 3. Lemásztam egy hatalmas lépcsőn, a lépcső létrában végződött, alatta egy lyuk az alvilágba vitt. Pár ember a kezem után nyúlt, hogy segítsenek, nehéz volt elérnem őket. Mindez arra figyelmeztet, hogy a Pokolba zuhanok, ha nem kapok segítséget.

21 4. Svédországban beszélgettem a trónörökösünkkel, hirtelen nővé változott. Ezután beszéltem Carl Brockmannal, figyelmeztettem, hogy óvakodjon tőlem. Valamit válaszolt. Beszéltem Erland Bromannal is, tudattam vele, hogy megint itt vagyok. Nem tudom, hogy ez mit jelent, hacsak azt nem, hogy valami történni fog.

22 Bementem egy csodálatos szobába, és egy hölgygel társalogtam, aki udvari attendáns volt. Mondani akart nekem valamit, de bejött a királyné, és ugyanazzal a lendülettel átment egy másik lakosztályba. Úgy tűnt, a hölgy ugyanaz a nő volt, akivé a trónörökösünk változott. Kimentem, mert nagyon parlagian voltam öltözve, épp csak hogy megérkeztem egy utazásról: hosszú kabát, kalap és paróka nélkül. Csodálkoztam, hogy a hölgy méltóztatott utánam jönni. Azt mondta, valakinek át kellett adnia az úrnője összes ékszerét, de az illető abban a pillanatban vissza is adta őket, mondván, a legjobbat nem kapta meg. A nő ekkor eldobta az ékszereket.

23 Megkért, hogy jöjjenek be megint, de én kimentettem magamat azzal, hogy nagyon siváran vagyok öltözve és nincs pa-

rókám, haza kell mennem. Azt mondta, hogy ennek semmi jelentősége nincs. Mindez azt jelenti, hogy írnom kellene,⁸ megkezdeni a második rész epilógusát, azt, amelynek a helyére akartam tenni a prológust — de erre semmi szükség. Amit a hölgy mondott az ékszerekről, az az igazságot jelenti, ami talpra állítja embert, aztán visszahúzza megint. A hölgy dühöngött, mert nem kapott meg mindent. Láttam a kezeiben az ékszereket, középen egy nagy rubin volt.

Március 25—6.

24 Kaptam valakitől egy kulcsot és elindultam befelé, ám az ajtónálló kérdőre vont, hogy nekem miféle kulcsaim vannak. Megmutattam neki őket — igen, ezek szerint legalább két kulcsomnak kellett lennie. De úgy emlékszem, mintha Hesseliusnál lett volna a másik... Őrizetbe vettek és átvizsgáltak. Sok ember közeledett felém, kerekeken gurultak. Folyton az járt a fejemben, hogy én nem tettem semmi rosszat. Az is eszembe jutott, hogy meggyanúsítanak valamivel, és megkérdezik, miként lehetséges, hogy én kulcshoz jutottam. Felébredtem. Ez nagyon sok dolognak a jele: például annak, hogy az anatómia kulcsa itt lehet a kezemben. A másik kulcs, ami Hesseliusnál volt, a gyógyítást jelentheti. A kulcs a tüdőkhöz a tüdőverőér, amely egyúttal kulcs a test mindenféle mozgásához is — ezt lehet spirituálisan is értelmezni.

25 Meg akartam gyógyítani magam — egy csomó rongyot kínáltak nekem megvételre. Megmarkoltam a kupac egyik felét, a másik feléből válogattam, végül visszaadtam mindet. Az eladó azt mondta, hogy ő magának biztosan vásárolna legalább egy olyat, ami gyógyírként szolgálhat. Mindez a testem üzenete volt: rongyokkal akartam gyógyíttatni magam, de nem működött.

26 Sok fekete képet láttam. Az egyiket felém dobták, de nem találták el a lábamat. Mindez azt jelenti, hogy a természeti okok nem harmonizálhatnak a spirituálissal, úgy hiszem.

Március 30—31.

27 Sok nőt láttam, az egyik levelet írt. Aztán nem tudtam, hova tűnt. Egy nő ült, egy sárga ember ütötte a hátát, azt akarta, hogy a nő hátát keresztbe-kasul becsíkozzák a korbácsütés nyomai, végül megelégette a dolgot. Mindez arra utal, hogy hiszem, hogy mindaz, amit írok és írtam, a mi filozófiánk.

28 Láttam egy nagyon bájos nőt, egy ablak mellett állt, ahol egy gyermek rózsákat ültetett. Kezet nyújtott, bevezetett. Ez megint csak arra utal, amit írok, meg a szenvedésemre, amely talán kalauzom lehet.

29 Láttam férfiak menetét: csodálatos, elbűvölő volt, soha nem láttam szebbet, de nagyon gyorsan szertefoszlott. Nagy élmény volt, úgy hiszem, a bujaságra utal.

Április 1—12.

30 Lovagoltam a levegőben. Bementem az összes szobába, a konyhába, a többibe is, egy bizonyos személyt kerestem, de nem találtam senkit. A szobák rettenetesen koszosak voltak. Végül bementem (szintén a levegőben) egy nagy terembe, ahol kaptam két szelet gyönyörű kenyeret, és megtaláltam azt, akit kerestem. Volt ott egy csomó ember, meg egy tiszta szoba. Ez az úrvacsorát jelenti.

31 Károly király ült egy sötét szobában, és nagyon halkán beszélt valamiről. Utána megkérdezett valakit az asztalnál, hogy hallotta-e azt, amit mondott. Az illető azt felelte: „Igen”. Utána becsukta az ablakot, és én segítettem megigazítani a függönyt. Ezt követően fölpattantam egy lóra, de nem arra mentem, amerre akartam, hanem átvágtattam dombokon és hegyeken. Gyorsan vágtattunk; nagy teher rakódott ránk, a ló elfáradt a tehertől, és én úgy döntöttem, elviszem valakihez. A ló olyan lett, akár egy véresvörösre vágott barom, és lefeküdt. Mindez azt jelenti, hogy megszereztem azt, amire gondoltam, és amit meg tudok szerezni, az talán jó. A teher a rám váró, mindig a hátamon lévő lévő munka volt.

32 Kiszálltam egy kocsiból. A kocsit egy tóba vezették. Közben a kocsis átszólt egy másik kocsisnak, hogy legyen óvatos, ő is veszélyben van. Figyeltem a másik kocsit. Napellenző volt a hátulján, úgy kibontva, akár egy térkép (vagy egy legyező). Egy koncerten ültem leghátul egy férfival, fogtam a napellenzőt, és összekötöttem. Mindez azt jelenti, hogy a munkám nehéz — a második kocsi arra figyelmeztetett, hogy legyen óvatos. Összebb kellene húznom a vitorláimat és kevesebbet kéne jegyzetelnem.

Április 2—3.

33 Két ember érkezett. Bementek egy olyan házba, amely még nem volt készen, de az építkezés véget ért. Körbejárták, és nem voltak elégedettek vele. Az erőnk elfogyott, féltünk. Az egyik ember odajött hozzám, és közölte velem, hogy amennyiben nem tűnök el, a következő nagycsütörtökön bűnhődni fogok. Nem tudtam, miként takarodjak el. Azt mondta, majd ő megmutatja nekem a módját. Felébredtem. Mindez azt jelenti, hogy felkészületlenül mentem az Úrhoz, és ő ezt látta rajtam. Meg kellene bűnhődnöm, ám az Úr a legnagyobb jóindulattal megbocsát nekem.

34 Volt egy koldus, aki zokogott, hogy szalonna kellene neki. Mondták neki, adnak inkább valami mást, de ő csak folytatta a zokogást: „Szalonnát!”. Felébredtem. Ugyanaz a jel, azt hiszem.

35 Két szakasz kék egyenruhás katona menetelt a nyitott ablakom előtt. Szerettem volna alaposabban megnézni az első szakaszt. Felébredtem. Így menekültem meg attól, hogy szomjan haljak.

1744. április 3—4., a bűsvét előtti nap

36 Semmi nem történt velem az éjszaka folyamán, persze, elég gyakran felébredtem. Azon gondolkodtam, hogy a látomások talán véget értek, és én magamra maradtam. Aztán reggel

rám tört, hogy utazom, és tudtam, hová megyek, de amikor szét-
néztem, minden sötét volt. A sötétségben letértem a helyes út-
ról, és amikor hirtelen kivilágosodott, kiderült, hogy eltévedtem.
Láttam az utat, az erdőket és a ligeteket, ahová mennem kell, s
mögöttük az eget. Felébredtem. Az életre gondoltam, amelynek
el kell múlnia, és következőképpen a másik életről is elmélked-
ni kezdtem, és úgy tűnt nekem, mindez rendjén van így. Elkezd-
tem zokogni, mert nem szerettem és folyamatosan dühítettem
azt, aki vezetett és mutatta a kegyelem felé vezető utat, és mert
nem érdemlem meg, hogy a kegyelemben részesüljek.

Április 4—5., az Úr asztalánál

37 Közölték velem, hogy egy futár érkezik. Mondtam, lehet-
séges, mert *(a többi Swedenborg tollal kibúzta)*. Egy dallam szólt
valahol, egyik sora emlékeztetett a himnusra: „Jézus a legjobb
barátom”. Voltak ott valami zöld, szétrobbant bogycsoportok is.

Április 5—6.

38 Április 5-e húsvét volt. Azon a napon mentem az Úr
asztalához. A vacsorát követően 6 óráig folyamatos volt a csá-
bítás, bár a mikéntje pontosan nem körülírható. Szerencsétlen-
ség, végső kárhozát, a Pokol kezdete... Még mindig él a re-
mény, hogy eljut hozzám a Szentlélek, és egyenesem belém
száll, ahogy arról Pál ír a rómaiakhoz (5.5.). A Gonosz képes a
bensőnket uralni, és a fejünket nehéz gondolatokkal terheli.

39 Húsvétkor, az úrvacsora után, szerfelettül boldog vol-
tam, közben azért néha rosszkedvű is. A csábítás délután érke-
zett, elég furcsa módon, de erős voltam, mivel biztosítva lettem
arról, hogy bocsánatot nyernek a bűneim. Nem tudtam a sza-
badon cikázó gondolataimat meggátolni abban, hogy néhány
ne szóljon el és ne álljon a Gonosz szolgálatába. Imádkoztam,
és Isten neve legyőzte ezeket a gondolatokat. Az igazság teljes-
sé vált, de a bizalom, a magabiztosság és a szeretet, úgy tűnt,
tovaszállt.

40 Kilenckor feküdtem le. A kísértés remegéssel párosítva 10:30-ig tartott. Aztán elaludtam, ám az álom volt az igazán nagy kísértés. Erland Broman keresett különféle módokon. Azon erőszakoskodott, hogy elvisz mindenféle bálókra (fényűzés, gazdagság, hiábavalóság), ám nem tudott meggyőzni. Növekvő elszántsággal ellenkeztem, ő pedig nagyon lekezelően bánt velem.

41 Egy sötétszürke kígyóval harcoltam, ott volt Broman kutyája is. Furkósbottal többször ráütöttem a kígyóra, de nem tudtam eltalálni a fejét. Megpróbált megmarni, nem sikerült neki. Végül valahogy szétfeszítettem az állkapcsait, így se ő nem tudott megharapni, se én nem tudtam őt megsebezni. Aztán valahogy jó erősen összeszorítottam az állkapcsokat, közben az orrát is facsartam, egészen addig, míg ki nem jött belőle a méreg. Azt mondtam valakinek, hogy habár a kutya nem az enyém, ráadásul lehet, hogy meg próbál harapni, nekem azért rendesen kell bánnom vele. Erre úgy tűnt, hogy a kutya meg akar szólalni, ám nem tud semmit se mondani. Veszekedni kezdtem vele. Amikor felébredtem, egy hangot hallottam: „Tartsd a szádát!”

42 Minden magyarázat nélkül belátható, hogy a kísértés egyfelől hatalmas — a másik oldalon viszont az Úr szépsége ragyog, Krisztus jósága, és a Szentlélek erőfeszítése, miknek hála jár és dicsőség a kezdetektől fogva. Az Úr szépsége teljesen megbabonázott — akkor nyilvánul meg igazán, amikor a kísértéseknek ellenállunk, és az Úr arra szólít bennünket, hogy legyünk mi magunk. Amikor azt hisszük, hogy ezek a mi cselekedeteink, akkor valójában az Úr cselekszik: átlát a gyengeségeinken és látja a harcunkat. Végül dicsőségre vezet bennünket.

43 Elaludtam, és az éjszaka különféle körülmények között első ízben kerültem kapcsolatba mások bűneivel. Bepólyáltak és betakartak, éreztem, hogy láthatlan, ám csodálatos dolgok vesznek körül, olyanok, amelyek egy szebb életbe vezetnek. Aztán azt a kérdést hallottam: „Lehet jakobita⁹ vagy Stuart-

párti bárki, aki nem becsületes?”. Valaki átöleltek, az illető kijelentette, hogy őt nem kell néven nevezni, viszont úgy rémlik, nem jakobita volt. Mindezt nem tudom megmagyarázni, annyira misztikus.

44 Fölébredtem, és megint elaludtam, és megkaptam a választ. A bölcsességben oly sok az élet és oly sok a dicsőség, nem is lehet számba venni. Mennybéli tisztaság, amit lehetetlen megmagyarázni. A mennyországban jártam, és nem emberi nyelven szóltak hozzám. Az a beszéd a lehető legtökéletesebb, olyan, akár a legnagyobb öröm, akár a legnagyobb dicsőség. Leírhatatlan mennybéli extázisba kerültem — aztán ébredezni kezdtem.

45 Este 9-kor lefeküdtem, 9 és 10 között keltem föl reggel, azaz 12 és 13 órát voltam ágyban. Hála, dicsőség, ima a Magaságoshoz! Szenteltessék meg az ő neve: szent, szent Isten, Sabaoth istene!¹⁰

46 Megbizonyosodtam róla és megtanultam, hogy az angyalokat nem lehet az Úrnál jobban szeretni. Az erre vonatkozó téveszme majdnem tönkretette a munkámat. Amikor az Urat figyelem, nem figyelhetek az angyalokra, de az ő segítségükre és szeretetükre bármikor számíthatok.

47 Olyanná váltam, akár egy fénysugár. A legnagyobb boldogság, amikor az ember az Úr iránti szeretet mártírja lehet. Elmondhatatlan az a lelki szépség, amely arra irányít bennünket, hogy eltűnjük a földi kint, ami nem mérhető össze az örökévalósággal.

48 A gondolataimban és a testemben megjelent egy tudatos, ugyanakkor leírhatatlan elragadtatás, ami ha valamivel hevesebb lett volna, a testem talán elolvadt volna a boldogságtól. Ez az állapot húsvét vasárnap éjjel, valamint egész hétfőn át tartott.

Április 6—7. N.B.N.B.N.B.

49 Este egy másfajta kísértésbe estem. 8 és 9 óra között, amikor az Úr azon csodáiról olvastam, amelyek akkor estek

meg, mikor megjelent Mózes előtt, hirtelen zavarossá váltak a gondolataim. Mintha távozni készült volna belőlem az addig erős hit. Hittem is, meg nem is — noha éreztem magam mellett az angyalok és az Úr védelmét, egy filozófust folyton kétségek gyötörnek. Az értelem például azt kérdezi, hogy az Úr vajon miért használta a szelet, amikor összehívta a sáskákat? S miért keményítette meg a fáraó szívét? S miért nem cselekedte mindezt egyszerre? S hasonlók. Magamban mosolyogtam ezeken a kérdéseken, de a hitem már nem volt szilárd.

50 A tűzre pillantottam, és azt mondtam magamnak: nem szabad abban hinni, hogy a tűz kifelé terjed, ellenben hinni kell, hogy a kifelé tartó érzések megtévesztők. Ahogyan az Úr mondja, és ahogyan az nagyon is igaz: nem magamban kell leginkább hinni. Éfféle gondolatok és hangulatok törtek rám abban az egy-másfél órában, és olykor-olykor mosolyogtam mindezen. Talán nem kellene följegyezni, de ugyanazon a napon, amikor a csatornához mentem, egész nap abban a kegyelemben részesültem, hogy mély, spirituális gondolatokban lehetett részem: olyan mélyekben és édesekben, amelyeket még soha nem éreztem azelőtt. Egész álló nap, és mindez annak a szellemnek a műve volt, amelyre rátaláltam.

51 10 órakor aludni mentem, és ettől minden jobbá vált. Félórával később zajt hallottam a fejem alól. Azt gondoltam: íme, az, aki kísértett eddig, most távozik. Ettől nyomban rájött az erős remegés: a fejemtől indult, és keresztülment az egész testemen. Égzengést hallottam, ami többször megismétlődött. Rájöttem, hogy rajtam van a szentség.

52 Álomba zuhantam, és körülbelül éjfélkor, esetleg 1-kor vagy 2-kor éjszaka újabb borzongás tört rám a fejtől a lábig, mennydörgő zajjal. Mintha sok szél fújna egyszerre, és az arcomba vágna mind. Leírhatatlan volt. Aztán amikor már porig voltam sújtva, fölbredtem, és láttam, hogy leestem az ágyról a padlóra.

53 Töprengtem, hogy mindez vajon mit jelenthet. Amint

fölebredtem, beszélni akartam, ám alig találtam a szavakat: „Ó, mindenható Jézus Krisztus, ahogy Te magad vagy a kegyelem, úgy kegyeskedj hozzám, szerencsétlen bűnöshöz jönni!” Öszszekulcsoltam a kezeimet és imádkoztam, s akkor valami hirtelen megszorította a kezem.

54 Folytattam az imámat, és azt mondtam: „Azt ígérted, hogy megadsz nekem minden szépet és jót, semmi mást nem kell tenned, csak megtartanod a szavad”. A következő pillanatban már a keblém ültem, és szemtől szemben láttam azt a szent arcot, ahogyan mosolyog. Úgy hiszem, hogy az arca most is olyan, mint akkor, amikor ő még ezen a Földön élt. Azt kérdezte tőlem, hogy állok az egészségemmel. Azt feleltem: „Uram, te ezt jobban tudod, mint én”. Bólintott, hogy így van, és én éreztem a szeretetét, meg a bizonyosságot afelől, hogy megadja azt, amit ígért. Isten szépet ad nekem, és én tudtam, hogy ezt a szépet a magam erejéből nem érhetem el. Borzongva ébredtem.

55 Újra abba az állapotba zuhantam, amikor se nem aludtam, se nem voltam éber. Azon töprengtem, hogy vajon ki lehet az, akit láttam. Tényleg Krisztus, Isten fia? Persze, bűn ebben kételkednem. Ám mert próbára kell tennünk a lelkünket, rámtörtek ezek a gondolatok, közben arra gondoltam, hogy az előző éjszaka megtisztultam: a Szentlélek betakart és védelmébe vett, úgyhogy mostantól fogva készen állok. Isten fiát éreztem az imában — a szavak szinte jelentés nélkül törtek fel belőlem és utat találtak Isten egyetlen fia felé, aki a mennydörgés közepette megjelent előttem, és aki előtt arcra borultam, és imádkoztam. „Igen — mondtam teljes bizonyossággal — ez maga Jézus volt.”

56 Oly sokáig kételkedtem a kegyelemben, most pedig könnyörögtem érte. Vártam, hogy a gondolataim közé jusson a nem evilági csoda. Imádkoztam, könyörögtem, rimánkodtam Jézus szeretetéért. Közben újabb és újabb borzongások törtek rám.

57 Éjfél körül álomba zuhantam, és az a gondolat fészkelte az álmaim közé, hogy Krisztus egyesül az emberiséggel. Utána

újabb és újabb kifürkészhetetlen, szent gondolatok leptek el. Ezeket nem tudom leírni, annyira mélyek és bensőségesek.

58 Láttam az apámat, másik ruhát viselt, mint amit szokott (pirosat), szólt hozzám, közben ott ért hozzám, ahol a kabátujjam volt, meg a mandzsettagomb és a fodor legelől. Letépte a fodrokat, és összekötözte őket a cipőfűzőmmel. Az, hogy fodrokat viselek, azt jelentette, hogy nem vagyok a papi rend tagja, holott valójában az kellett hogy legyek. Az apám afelől tudakozódott, miként látom azt az ügyet, miszerint a királynak engedélyt kellett adnia körülbelül 30 papnak, akik szent rendek tagjai, hogy megházasodjanak, és ezáltal jócskán megváltoztak a rendjeik. Azt feleltem, hogy én erről az ügyről sokat gondolkodtam és írtam, de valójában nincs hozzá közöm.

59 Aztán hirtelen kibukott belőlem a lelkiismeretem szerinti válasz: vagyis hogy senkinek nem áll jogában megváltoztatni azt a rendet, amelyhez tartozik. Apámnak ugyanez volt a véleménye. „De — mondtam — ha ezt a király eldöntötte, akkor az már eldöntetett.” Apám szerint írásban kellene szavazni erről. Amennyiben összejönne 50 voks, akkor a dolog értelemszerűen így marad. Míg ez a beszélgetés zajlott, közben felfigyeltem arra a fura dologra, hogy nem is apámnak szólítottam őt, hanem fivéremnek, és ekként is gondoltam reá: úgy tűnt, apám meghalt, és ő nem is az apám, hanem a testvérem.

60 Nem feledkezve meg semmiről ismét az a gondolat tört reám, hogy a Szentlélek megmutatja nekem Jézust, és megjelenteti őt előttem. Mindez nem valami nekem szóló sajátosság, hanem ennek így kell lennie: Krisztus dicsősége akár a miénk is lehet. Elénekeltem a választott himnuszomat: „Jézus a legjobb barátom”.

61 Ha valamit megtanultam a lelki dolgokból, akkor az az, hogy minden más fontosabb, mint lelkem csekélysege, és nem szabad semmi másra vágyani, mint arra az alázatra, amely Krisztus szépségéhez vezet. Megpróbáltam önmagamnak szeretetet adni, ám ez hiábavaló dolog, mert ha valaki

már részesült az isteni szépségből, akkor elhagyja magát az Isten által adott gyönyörért. Az ember akkor a legboldogabb, amikor Isten kegyelmében részesül. Imáim által könyörögök a bocsánatért, míg a lelkiismeretem meg nem nyugszik, hiszen mindedig kísértésben éltem. A Szentlélek sokmindenre megtanított, de én, bolond, félrelöktem a mindennek az alapját jelentő alázatot.

Az éj április 7. és 8. között

62 Különféle lépcsőkön mentem lefelé a legkülönbélebb helyeken. Az alattam tátongó mélység dacára biztonságban éreztem magam. Hirtelen megjelent a mondat a szemeim előtt: „Ha már a mélység sincs, akkor nincs semmi se”.

63 Egy pap által összehívott társaságban vacsoráztam. Egy Lajos-aranyat fizettem a vacsoráért, többet, mint kellett volna, úgyhogy amikor eljöttem onnét, magammal hoztam két ezüstkupát, mindkettőt az asztalról vettem el. Ez a dolog aztán nagyon bántott, ezért elhatároztam, hogy visszavitetem őket. Meg is találtam a módját, hogyan lehetne ezt kivitelezni. Mindez azt jelenti, úgy hiszem, hogy megfizettem a kísértésbeni részvételemért (hála az Úr kegyelmének), ráadásul többet, mint kellett volna (hálistennek), és ezáltal többet tanultam meg a spirituális dolgokból. Tanulmányaimat azok az ezüstkupák jelképezték, amelyeket visszaküldtem a papnak. Egyszóval: Isten dicsőségéért, az emberiség egyetemes temploma számára újra meg újra áldozatot tudnék hozni.

64 Ezután megint csak egy nagyobb társasággal voltam, együtt látogattunk meg egy másik papot. Megérkezésünk után mindjárt látszott, hogy sokan vagyunk, terhére leszünk a házigazdának. Csodálkoztunk is, mert odakünn nem tűnt fel, hogy ennyien vagyunk, és hogy ennyire kellemetlen helyzetbe sodorjuk a papot. Mindez azt jelenti, hogy sok engedetlen, ellenőrizetlen gondolatom van. (A társaságot talán lengyelek alkották, esetleg huszárok és martalócok. Végül elmentek mindannyian.)

65 Ismét kísértésbe estem: azok a gondolatok kerítették a hatalmukba, amelyeket sose tudok ellenőrizni. Minden más gondolatot elfojtanak, és olyankor szemben megyek a szellem erejével, amely pedig egy másik irányba vezetne engem. Ha az Úr kegyelme nem lenne ilyen erős, egészen biztosan elbuknék, vagy megőrülnék. A kísértés alatt nem tudtam arra irányítani a gondolataimat, hogy jobban megnézzem Krisztust, akit csupán egy rövid percig láttam. Ő eljött hozzám a szellem erejével együtt, és én úgy éreztem, hogy talán jobb lenne, ha megőrülnék. Közben eszembe jutott az álomban látott pap is.

66 Az egyik oldalon az én akaratom és az indulatos természetem, a másik oldalon az Úr ereje. Az Úr az egyensúly végett időnként hagyja, hogy a kísértések megjelenjenek, de aztán ha az az oldal megerősödik és a mélybe ránt, segít fölemelkedni. Amikor erre rájöttem, hangosan beszélni kezdtem róla. Ebből az következik, hogy a mi erőnk, amely lefelé nyomna a skálán, kicsiny, és inkább szembeszáll, mint segíti a szellem erejét. Kizárólag az Úr az, aki rendbe tesz mindent.

67 Azután rájöttem, hogy azok a dolgok, amelyek ellepték a gondolataimat, előbbre vittek, ugyanúgy, mint korábban is. Mert minden egyes példa Isten igazságát hirdeti — nincs oly' kicsiny szó vagy gondolat, amit az Úr nem ismer, és nekünk azért, hogy elnyerjük az Úr kegyelmét, felelősen kell cselekednünk.

68 Az egyetlen lehetőség ebben az állapotban az, hogy alázatossággal imádkozunk az Úrhoz a kegyelméért. Imádkozunk érte, és tudatosítsuk magunkban azt, hogy méltatlanok vagyunk bírni Isten végtelen kegyelmét.

69 Két teljesen különböző, csodálatos gondolat lepett meg. Egyszerre, egy időben jöttek, akkor, amikor rám támadtak a kísértő gondolatok. Olyan bölcsék voltak, semmi nem tudott tőlük eltéríteni. Foglyul ejtettek, nem tudtam tovább rossz irányba szállni, magammal vittem mind a kettőt.

70 Vannak dolgok, amelyekre sokszor gondolok és az agyamban mélyen gyökeret vernek. Meg kellene tanulnom azt

a módszert, amely segítségével meg tudnék szabadulni tőlük. Megint kísértő gondolat tört rám: magamnak tulajdonítottam azt a jót, amiben részesültem és ami történt velem. Holott az Úr lelke segített és vezetett engem.

71 Ez a kísértés erősebb volt, mint a korábbiak: a legbensőm mélyére hatolt, és a lelkemnek minden addiginál erősebb próbát kellett kiállnia. Néha teljesen beleizzadtam. Ám a kísértés nem volt annyira erős, hogy bármit is elronthatott volna bennem, erősebb volt nála a bizonyosság arról, hogy bűneim megbocsájtást nyernek. Ez a tudat végül teljesen fölszabadított. Potyogtak a könnyeim — nem a fájdalomtól, hanem attól az örömtől, hogy az Úr úgy döntött: megmutatja nekem a bűn hiábavalóságát a kegyelem ellenében. Én pedig arra döbbentem rá, hogy a legnagyobb alázat eredményeként részesülhetünk az Úr kegyelméből. Minden megdicsőülés az Úrnak köszönhető, az Úr kegyelmétől megdicsőülve szabadulhatunk meg a tisztátalanságtól is.

72 Ahogy az gyakran megesett: mélyen elgondolkoztam ezen nehéz kérdések felől, és akkor megjelent előttem valaki, aki szent embernek mondotta magát. Méltóságot és fennköltséget ígért nekem. Az ilyesmi gyakran megtörténik azokkal az emberekkel, akik híján vannak a valódi tiszteletnek, ugyanakkor mindenféle más, szentnek mondott embereket bálványoznak. Akkor úrrá lett rajtam a vágy a legnagyobb magasságok felé. A bűn semmilyen formája nem tud az ilyen emberek karjaiba lökni, és a legnagyobb ima megbékíti az Urat. Semmilyen bűn, semmilyen kárhozat nem képes engem lesújtani.

73 Egyedül Krisztushoz kell imádkoznunk, hiszen ő a legnagyobb bűnösöket is kegyelemben részesíti és a méltatlanokra is figyel — hogyan tudnánk tehát máshoz imádkozni, mint egyedül őhozzá? Ő a mindenható és az egyetlen közvetítő, aki az Úr kedvére tesz. A szentség az ő műve, és nem a miénk, amellyel nekünk kellene... *(az utolsó 3 szó kibúvva)*

74 Sokkalta méltatlanabbnak éreztem magam, mint mások

— mint akár a legnagyobb bűnözők — akkor, amikor Urunk megengedte nekem, hogy másoknál mélyebbre hatoljak bizonyos dolgokba a gondolataim között. Rájöttem, hogy a bűnök forrása a gondolataimban lapul, s ezen bűnök aztán a cselekedeteimben nyilvánulnak meg. A bűneim tehát mélyebbről jönnek, mint mások esetében, ezért másoknál még inkább méltatlannak és bűnösnek érzem magam. Nem elég, hogy megszabadulunk a méltatlanságunktól, amely sok olyan bajt okoz, amely a szívtől roppant távoli és hamis lehet — rá is kell döbbernünk arra, hogy a méltatlan dolog a Szentlélek kegyelme felé vezet.

75 Miközben a Szentlélekben elmélyülve tanultam és kerestem, hogy a gondolataim miként érhetik el a tisztátalanságtól óvó tudást, olyannak láttam magam előtt a tisztátalanságot, mint egy olyan alkalmat, amely előre visz. A tisztátalanság az önszeretetből táplálkozik. Ha valaki nem kezdett el dicsérni, észrevettem, hogy helyette én kezdtem dicsérni magam: „Ah, bárcsak tudnád, hogy én ki vagyok, biztosan máshogy cselekednél!” Mindez tisztátalanság, és az önszeretetre ad alapot. Amint erre rájöttem, imádkoztam Istenhez a bocsánatért. Aztán könyörögtem azért, hogy mások is részesülhessenek abban a kegyelemben, amit én talán elérhetek vagy megszerezhetek. Megízleltem azokat a szörnyű almákat, amelyekbe Ádám beleharapott, és amelyek az eredeti bűnnek részei. Az örök bűn ezen almái nemcsak Ádámé: az enyémeik is.

76 Valaki egy asztalnál azt kérdezte a szomszédjától, hogy vajon lehet-e egy ember levert akkor, ha sok fölösleges pénze van. Magamban nevettem ezen, és hajlandóságot éreztem válaszolni — már ha lett volna nekem jogom bármit is tenni abban a társaságban, vagy ha nekem szegezték volna ezt a kérdést. Én olyan ember vagyok, akinek nem csak hogy túl sok van melankóliát okozó dolgokból, hanem ő maga is melankolikus. Az ész és a lélek magasztos állapotában, vagyis a belsőben működő lélek nyomán különösen rám tör a melankólia. Csodálkoztam, hogy lehet kérdezni ilyet.